

достигатъ, необходими сж прозренията на метафизиката, докато се остановятъ нови закони, нови принципи, които ще увеличатъ могъществото и компетентността на науката.

Въ сжщностъ, до скоро Социологията бѣше претопена въ философията. Въ спекулативната мисль сжществувахе дълго време една областъ, посветена на специални изучаваня и която се наричаше Социална философия. Нейнитѣ предмети не се отличаватъ отъ тѣзи на съвременната Социология. Разликата имъ се състои само въ методитѣ: на първата сж почти изключително априорни, а втората претендира да при тежава научни. Обаче, тя признава, че не всѣки пжтъ ѝ сж достатѣчни тѣ, та трѣбва да прибѣгва до похватитѣ на метафизичната социология. Пъкъ и всичкитѣ съвременни науки съдържатъ голѣма частъ хипотези. А отъ друга страна, съвременната философия става все по-научна въ своя общъ духъ и своитѣ методи, защото има предъ видъ научнитѣ достижения на частнитѣ науки и базира спекулациитѣ си върху емпиричното познание на реалността. Така че, Метафизика и Наука иматъ, вѣкакъ, своитѣ приливания една въ друга.

За Социологията е особено необходима нуждата отъ метафизика: Социологията изучава не само онова, дето действатъ неотменими „железни“ закони, за каквито може да се говори само въ физическия миръ и то, ако е възможно да се отдѣли той напълно отъ духовния; а изучава — и то главно — действията на духовнитѣ сили, *тавърде често* тѣзи, на свободния изборъ. Защото човѣшкитѣ сжщества действатъ не само по необходимостъ, а и въ името на свободата, присжща на всѣка душа, въ дадена степенъ.